

der er Fader til Barnet, kan rejses før Barnets Fødsel, og det kan efter Omstændighederne være til stor Nytte, baade fordi den Tid, Faderen har til at rende væk i, da bliver mindre, og ogsaa fordi det kan være en Støtte for Moderen under Svangerskabet, og naar det kritiske Punkt kommer, at der allerede er indledet saadan Under søgelse.

Jeg skal saa, idet jeg ikke her til sigter at være fuldstændig og derfor forbi gaar nogle af Lovens ny Bestemmelser, fremhæve, at vi nu faa Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar Faderen vil forlade Landet for længere eller ubestemt Tid. Han skal da enten betale eller stille Sikkerhed. Det er vistnok Bestemmelser, som ere optagne efter norsk Ret. Der have de vistnok været gældende temmelig længe. Hvor megen praktisk Betydning de have, vilde det være interessant at faa at vide, og derom kan man vel faa nogle Oplysninger fra Norge; desværre kan det vel være lidt nok, men at saadanne Bestemmelser findes, er ubetinget rigtigt. I de Forenede Stater gaar man undertiden saa vidt, at naar der er anlagt en Paternitetssag, skal Faderen for at slippe løs fra Fængslet stille Sikkerhed, men her taler man kun om at stille Sikkerhed i de Tilfælde, hvor han agter at forlade Landet for længere eller ubestemt Tid. Det er altsaa noget meget mindre.

Saa er der endelig dette, at Barnet har Ret til at faa Moderens Navn at vide, selv om Barnet er født paa Fødselsstiftelsen. Bestemmelsen herom i § 17 gaar en Mellemlig mellem den nugældende Ret og det Krav, der er blevet stillet om, at Hjemmeligholdelse af Navnet paa den Moder, som føder paa Fødselsstiftelsen, overhovedt skulde falde bort.

Jeg har nu altsaa fremhævet en Række Punkter, med Hensyn til hvilke Lovforslaget indeholder betydelige Fremskridt fra den bestaaende Ret, men denne Opregning gør ikke Krav paa at være fuldstændig, men jeg tror dog nok, at jeg her har rørt ved de fleste og vigtigste Punkter.

Jeg skal nu tillade mig nogle Bemærkninger om Lovforslaget i øvrigt, idet det jo ikke kan være andet, end at der, naar man lovgiver paa et Omraade som dette, maa være saare mange Spørgsmaal, som naturligt kunne rejses, og selv om vi ere glade ved Lovforslaget, som det foreligger, er det klart nok, at der vil være Grund til under Lovforslagets Drøftelse her i Tinget at tage forskellige saadanne

Spørgsmaal under Overvejelse ogsaa udover, hvad der ligger i selve Lovforslaget.

Jeg skal straks begynde med at bemærke, at naar Lovforslagets § 1 begynder med at henvise til Frd. af 14. Oktober 1763 og Pl. af 6. December 1839, da forekommer det mig, at disse to gamle Forordninger kunde man passende ved denne Lejlighed tage Livet af. Det har naturligvis sin historiske Interesse at pege paa, at man i 1763 begyndte med at paalægge Faderen Underholdsbidrag indtil Barnets 10de Aar, og at man i 1839 gik videre, nemlig til dets 14de Aar, men det forekommer mig, at naar man lovgiver paa saadanne Omraader som dette, vilde det være ønskeligt, om man saa vidt muligt kunde tilvejebringe i selve den Lov, man giver, Fuldstændighed med Hensyn til de Regler, der gælde paa dette Omraade. Det er en Tilbøjelighed, i alt Fald hos de fleste af os Jurister, at vi gerne ville sætte et nyt Stokværk af Lovarbejde ovenpaa det gamle paa en saadan Maade, at man, hvis den ny Lov skulde vise sig at indeholde en Lakune paa et eller andet Omraade, kan falde tilbage paa den gamle Lov, og der kan maaske fra et formelt juridisk Synspunkt være noget forsigtigt deri, men ligesom det er sikkert, at det er en Plage for de juridiske studerende, bør det fremhæves, hvad der betyder langt mere, at det er en stor Hindring for den almindelige Befolkning, naar det drejer sig om at faa at vide, hvad der er Lov og Ret her i Landet. Det er et Ønske, jeg en Gang ved en tidligere Lejlighed har fremsat her, at vi skulde se at komme til, hvad man kunde kalde en almindelig Lovbog, hvilket man har f. Eks. i Nord-Amerika; der har man nemlig søgt at samarbejde hele den bestaaende, vedvarende Lovgivning i et sammenhængende Hele. Ønsket peger vel sagtens ud i Fremtiden, men jeg tror ikke, at det er til nogen Skade, at det fremdrages, at det egentlig maa være en demokratisk Lovgivnings Maal, om vi, hver Gang vi sysle med et betydningsfuldt Lovgivningsomraade, i saa høj Grad som muligt paa udtømmende Maade kunde samle de Regler, der gælde indenfor det Omraade, som vedkommende Lov omhandler. Det forstaar sig, at skal noget saadant ske i det kommende Udvalg, maa dette i høj Grad paaregne Justitsministeriets Assistance, den ville vi i Udvalget ikke kunne savne, men denne Sag vil der være Lejlighed til at overveje nærmere i Udvalget.

Jeg vil saa sige en Ting til med Hen-